

Ca să-i arate că el nu e supărăcios când pierde, Toma îl lăsa pe robot să câștige o partidă de șah.

— Bravo, mări! Felicitări! îi zise băiatul robotului.

— Bz. Toma supărat?

— Nu.

— De ce NU?

— Mă bucur pentru tine. Și știu că o să mai jucăm șah și, data viitoare, s-ar putea să câștig eu.

— Bz. O să câștigi?

— Sunt convins c-o să câștig!

— Bz. Ba nu!

— Ba o să vezi că o să câștig.

Și-atunci robotul începu iar să bâzâie și să țiuie și să-și aprindă toate beculțele roșii, ca și cum Toma ar fi câștigat deja.

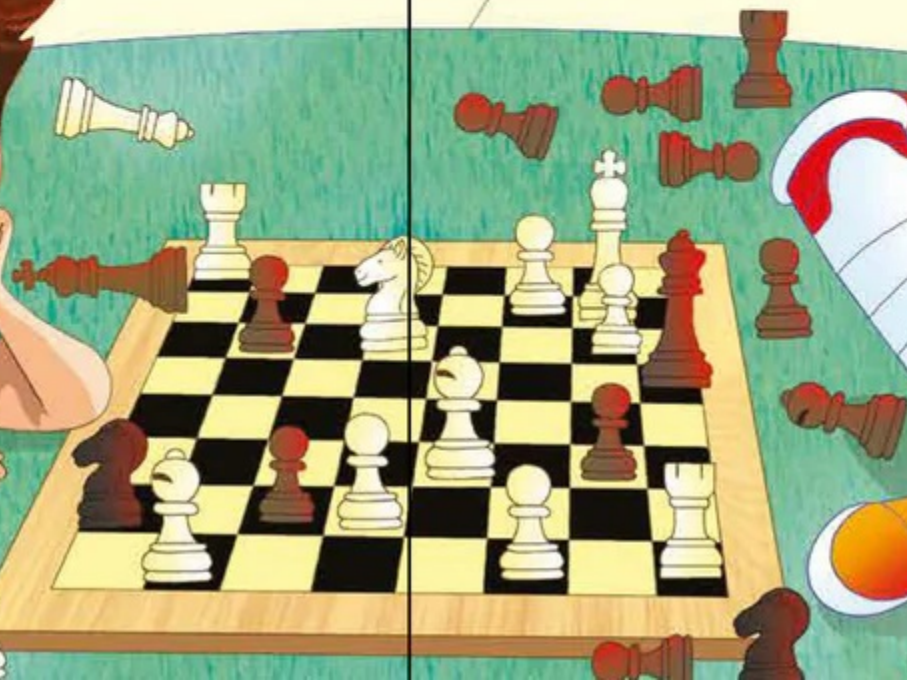
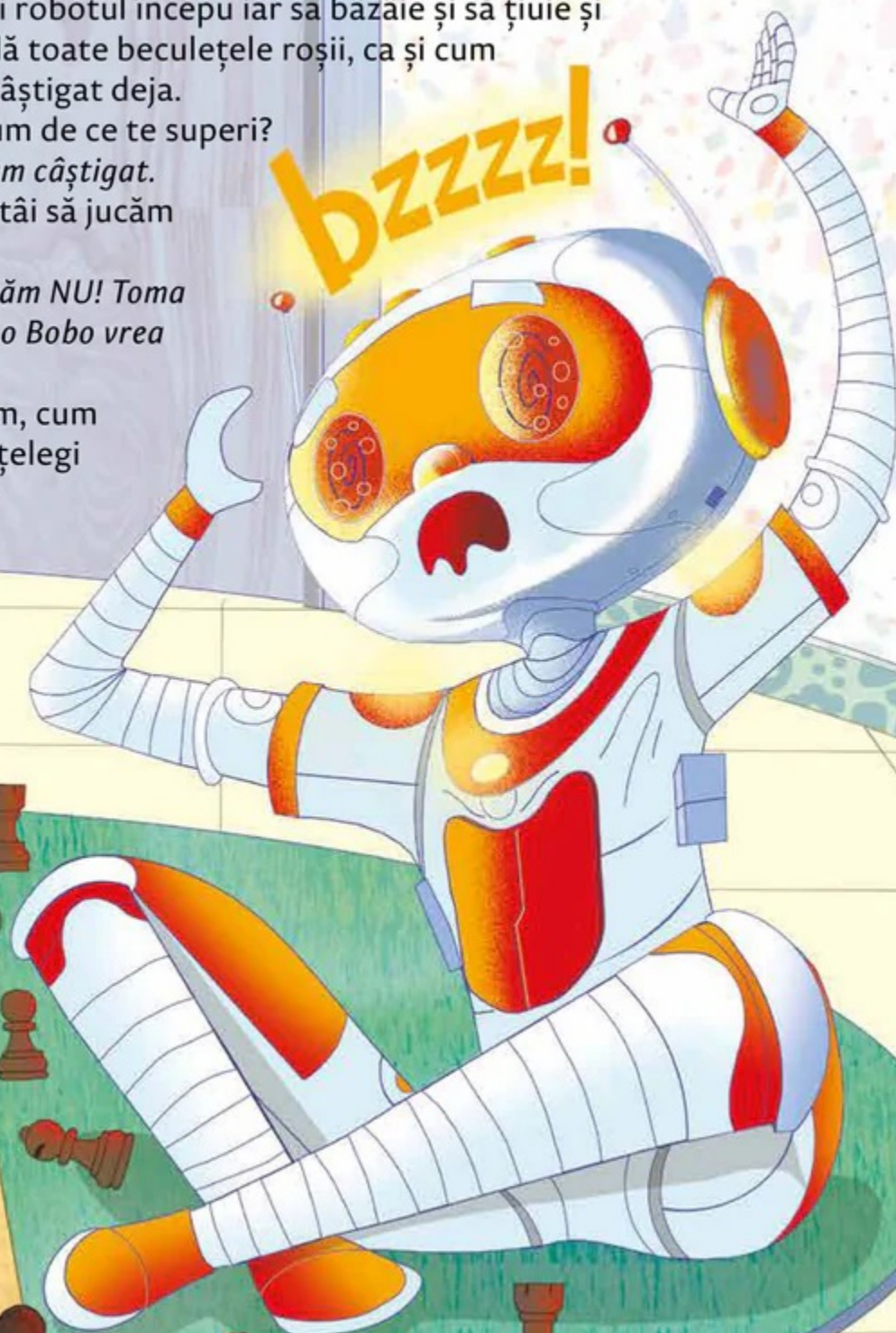
— Ei, acum de ce te superi?

— Că n-am câștigat.

— Mai întâi să jucăm și vedem...

— Bz. Jucăm NU! Toma câștigă! Robo Bobo vrea să câștige!

Ei, poftim, cum să te mai înțelegi cu robotul?

Ca să-l învețe pe robot că jocul nu e numai despre cine pierde și cine câștigă, lui Toma îi veni o idee. Îi propuse să joace jocul cu inele. Trebuiau să arunce inelele în niște țărugi, dar Toma schimbă regulile.

— Uite, de câte ori nimeresc eu cu inelul, se pune un punct pentru tine. De câte ori nimerești tu cu inelul, se pune un punct pentru mine.

Robo Bobo fu de acord cu regulile. Numai că, ce să vezi, robotul se dovedi foarte bun la aruncarea cu inele. Așa că toate punctele se duceau la Toma.

Atunci robotul ghiduș începu să arunce cu inelele în copaci, în șanțuri... Oriunde, numai spre țărugi nu arunca. Desigur, ca să nu ia puncte Toma.

De câte ori simțea că pierde, Robo Bobo simțea nevoia să trișeze. De exemplu, când jucau ping-pong, pentru că nu reușea mereu să trimită mingea pe masă, se gândi la un truc. Înlocui mingea cu o minge de-a lui, ghidată cu telecomandă. Când lovea el mingea, o trimitea cu telecomanda pe partea de masă a lui Toma. Când lovea mingea Toma, Robo Bobo o ghida în afara mesei. Asta până când Toma înțelese manevra.

— Dacă trișezi cu mingi teleghidate nu înseamnă că ești câștigător.

Prins cu mâța-n sac, Robo Bobo începu să scoată furios fum pe urechi.

